



Arrest

nr. 112 264 van 21 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 juni 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. AMDOUNI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POOTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 november 2008 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 30 september 2009 besliste de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Deze weigeringsbeslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 38.533 van 10 februari 2010.

1.2. Op 27 april 2010 werd verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 47.359 van 24 augustus 2010.

1.3. Op 10 juni 2010 werd verzoeker een tijdelijk verblijfsrecht tot 30 juni 2010 toegestaan teneinde de kinderen toe te laten hun schooljaar te beëindigen.

1.4. Op 29 juni 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 1 juni 2011 ontvankelijk verklaard. Op 26 september 2011 werd de aanvraag ongegrond verklaard.

1.5. Op 15 juli 2010 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 26 juli 2010 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om deze aanvraag niet in overweging te nemen (bijlage 13quater). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 52.357 van 3 december 2010.

1.6. Op 5 december 2011 diende verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd op 26 april 2012 onontvankelijk verklaard.

1.7. Op 19 juni 2012 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.8. Verzoeker heeft vervolgens België verlaten en zich met zijn familie naar Duitsland begeven. De Duitse autoriteiten maakten een verzoek tot overname over dat op 20 november 2012 werd aanvaard door de Belgische overheden.

1.9. Op 28 januari 2013 diende verzoeker een derde asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 30 januari 2013 besliste de gemachtigde om deze asielaanvraag niet in overweging te nemen (bijlage 13quater).

1.10. Verzoeker verliet België en begaf zich naar Zweden. Op 13 mei 2013 maakten de Zweedse autoriteiten een verzoek tot terugname over. Dit verzoek werd aanvaard en op 20 juni 2013 werd verzoeker overgedragen aan de Belgische overheden.

1.11. Op 21 juni 2013 diende verzoeker een vierde asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 25 juni 2013 nam de gemachtigde een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Dit is de bestreden beslissing die op 25 juni 2013 aan de verzoeker werd betekend. De motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten B.R. (...) van nationaliteit te zijn : Kosovo die een asielaanvraag heeft ingediend op 21.06.2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 05.11.2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 01.10.2009 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 10.02.2010 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 15.07.2010 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 26.07.2010 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 28.01.2013 een derde asielaanvraag indiende die op 30.01.2013 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 21.06.2013 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij in België geen hulp meer kreeg, geen geld en geen verblijfplaats. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag zijn verblijfsituatie in België aanklaagt. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij na zijn derde asielaanvraag in België naar Zweden getrokken zou zijn met de auto, waarna hij na een maand gerepatrieerd werd naar België door Zweden. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte vluchtmotieven. Overwegende dat

betrokkene expliciet verklaart dat hij geen nieuwe elementen kan toevoegen aan zijn asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat alles wat hij tijdens zijn eerst asielaanvraag vertelde nog steeds van kracht zou zijn. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RW. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niets meer zou hebben in Kosovo en er ook geen huis zou hebben. Overwegende dat deze problematiek er één is van materiële aard en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene hun identiteitsbewijzen van Zweden voorlegt. Overwegende dat deze documenten geen ander licht werpen op de eerder aangebrachte vluchtmotieven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij de Serviërs en Albanezen zou vrezen bij terugkeer omdat die hem zullen vermoorden en zijn kinderen niet naar school zouden kunnen gaan. Overwegende dat betrokkene deze bewering niet kan staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij geen contact meer zou hebben met zijn land van herkomst. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij zijn tweede vrouw en hun kinderen niet vermeld zou hebben tijdens zijn eerste asielaanvraag omdat hij dacht dat hij haar niet meer terug ging vinden omdat ze niet de nodige reisdocumenten hadden. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene verklaarde dat hij religieus gehuwd zou zijn met S, de moeder van zijn dochter R, in 2006. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn zoon B, de zoon zou zijn van I.F., die gedood werd tijdens de oorlog. Overwegende dat betrokkene deze bewering niet kan staven. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 30.04.2010, 26.07.2010, 30.01.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 1 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Aan de motiveringsplicht is in casu niet voldaan.

Doordat de verwerende partij onterecht geen rekening houdt met het feit dat verzoeker een oorlogsslachtoffer is, wiens familie grotendeels uitgemoord werd tijdens het conflict in Kosovo. Dat de verwerende partij tevens voorbijgaat aan het feit dat verzoeker een roma is, die gediscrimineerd wordt door Serviërs en Albanezen.

Hij kon dus evident geen bescherming genieten van de plaatselijke autoriteiten.

Uit de verklaringen van verzoeker, welke gedetailleerd en coherent zijn en volledig gelijklopend zijn met de verklaringen van zijn familieleden, blijkt wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève.

Verzoeker merkt daarentegen op dat de verwerende partij op subjectieve wijze enkel rekening houdt met de elementen waarmee zij rekening wil houden en dus niet met de objectieve nieuwe elementen welke verzoeker aanbrengt.

Verzoekster verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)

Dientengevolge is de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende en daarom onjuist, waardoor het eerste middel ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de rechtsgrond van de bestreden beslissing, met name artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, vastgesteld, na een bespreking van de beweerde nieuwe elementen die verzoeker heeft aangebracht, dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij deze naar voren hadden kunnen brengen, waaruit zou blijken dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet noch van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangetoond door verzoeker.

2.3. In wezen voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen beslissing is waarin de vierde asielaanvraag van verzoeker inhoudelijk behandeld wordt, maar een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zoals ook uitdrukkelijk in de bestreden beslissing wordt aangegeven.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

2.4. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

2.5. De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.6. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag geen enkel document heeft overgemaakt, maar enkel de volgende verklaringen aflegde:

“Ik heb geen nieuwe elementen. Al wat ik tijdens mijn eerste asielaanvraag vertelde is nog steeds van kracht. (...) Ik heb niets meer in Kosovo. Ik heb er geen huis. Ik weet niet wat ik anders kan doen dan opnieuw asiel aan te vragen.”

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde “onterecht” geen rekening houdt met feit dat hij een oorlogsslachtoffer is en dat zijn familie grotendeels uitgemoord werd tijdens het conflict in Kosovo. Voorts stelt verzoeker dat de gemachtigde voorbij gaat aan het feit dat hij een “roma, die gediscrimineerd wordt door Serviërs en Albanezen” is.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor van 25 juni 2013, waarvan het verslag zich in het administratief dossier bevindt, geen verklaringen aflegde omtrent een discriminatie door Albanezen en Serviërs omwille van zijn Rom afkomst.

Wel verklaarde verzoeker dat hij geen huis heeft in Kosovo en daar verder helemaal niets meer heeft. Dienaangaande oordeelde de gemachtigde: “Overwegende dat dit een probleem is van materiële aard en dat dergelijke elementen niet ressorteren onder de vluchtelingenconventie of de subsidiaire bescherming.” Het komt de Raad voor dat de gemachtigde in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld daar het gebrek aan een huis of andere materiële zaken, in beginsel geen verband houdt met criteria voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ze worden omschreven in de artikelen 48/3 en 48/4 e.v. van de vreemdelingenwet.

Voorts verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor dat bij zijn terugkeer de Albanezen en Serviërs hem zeker zullen vermoorden en dat zijn kinderen daar niet naar school zullen kunnen gaan. Dienaangaande oordeelde de gemachtigde: “Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij de Serviërs en Albanezen zou vrezen bij terugkeer omdat die hem zullen vermoorden en zijn kinderen niet naar school zouden kunnen gaan. Overwegende dat betrokkene deze bewering niet kan staven.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet sluit niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Deze bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

Uit aangebrachte elementen die geen bewijswaarde hebben, kunnen alleszins geen aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van het bestaan van ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet afgeleid worden.

Nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich beperkte tot het uiten van loutere verklaringen, zonder hiervan het minste bewijs naar voren te brengen, kan de Raad het geenszins onzorgvuldig of kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde oordeelt dat deze verklaringen bezwaarlijk als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kunnen aangenomen worden. Verzoeker kan derhalve niet ernstig betogen dat de gemachtigde geen rekening houdt met objectieve elementen, wanneer uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich n.a.v. zijn vierde asielaanvraag enkel heeft beperkt tot loutere eigen verklaringen, die niet worden gestaafd door objectieve elementen.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker tijdens het gehoor van 25 juni 2013 expliciet verklaarde “*Ik heb geen nieuwe elementen. Al wat ik tijdens mijn eerste asielaanvraag vertelde is nog steeds van kracht.*” De Raad stelt vast dat t.a.v. verzoekers eerste asielaanvraag van 5 november 2008 de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 1 oktober 2009 een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus nam. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad bevestigd bij arrest nr. 38.533 van 10 februari 2010.

De Raad kan het geenszins kennelijk onredelijk achten dat, wanneer verzoeker zich bij zijn nieuwe asielaanvraag slechts beperkt tot het uiten van beweringen inzake de actualiteit van zijn initiële vluchtmotieven doch hiervan niet het minste bewijs naar voren brengt, de gemachtigde oordeelt dat deze verklaringen bezwaarlijk als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kunnen aangenomen worden. Het uiten van blote beweringen kan hoegenaamd niet de appreciatie van de Commissaris-generaal en de Raad inzake de vorige asielprocedure weerleggen.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift verder deze verklaringen, waarbij hij toevoegt dat het evident is dat hij geen bescherming kan genieten van plaatselijke autoriteiten en dat zijn verklaringen gedetailleerd zijn en coherent en gelijklopend met de verklaringen van zijn familieleden zodat er wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging blijkt. Met deze overtuiging slaagt verzoeker er niet in om afbreuk te doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. De Raad herhaalt nogmaals dat in de bestreden beslissing evenwel geen standpunt ingenomen wordt over de behoefte aan internationale bescherming van verzoeker doch slechts wordt vastgesteld dat hij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht in het kader van haar vierde asielaanvraag. Daarenboven kunnen zijn zeer summiere verklaringen tijdens het gehoor op 25 juni 2013 nauwelijks als “*gedetailleerd*” en “*coherent*” en “*gelijklopend*” worden omschreven. Tenslotte gaat verzoeker voorbij aan het feit dat hij zelf verklaarde zich te beroepen op zijn initiële vluchtmotieven die reeds in negatieve zin werden beoordeeld door de asielinstanties en de Raad.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.7. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Het verlenen van een beslissing tot niet in overwegingname en een uitwijzingsbevel gebeurt op instructie van de verwerende partij.

Deze laatste heeft dan ook de plicht zorgvuldig om te springen met asielaanvragen.

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten.’ (RvSt, REESKENS, nr. 20.602,30 september 1980, RW. 1982-83,36, noot LAMBRECHTS W)

In deze kan men bezwaarlijk stellen dat verzoeker een kans gekregen heeft om zijn asielaanvraag te doen slagen.

De verwerende partij stelt simpelweg dat verzoeker geen nieuwe elementen kan toevoegen aan zijn asielaanvraag, doch dit klopt niet. Uit contacten met zijn thuisland en uit mediaberichten blijkt dat het er nog steeds niet veilig is voor hem en zijn gezin.

De verwerende partij negeert dit gegeven, zodat de beginselen van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel niet nageleefd werden, waardoor het tweede middel eveneens geschonden werd.”

2.8. Waar de verzoeker een schending opwerpt van de rechten van verdediging, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 28 januari 2011, NTB, nr. 6482).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.9. Verzoeker hangt eerst een theoretisch betoog op en concretiseert dan dat de gemachtigde simpelweg stelt dat verzoeker geen nieuwe elementen kan toevoegen maar dat dit niet klopt aangezien uit contact met zijn thuisland en mediaberichten blijkt dat het er nog steeds niet veilig is voor hem en zijn gezin.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker n.a.v. het gehoor van 25 juni 2013 verklaarde *“Ik heb niemand meer in Kosovo”*. Verzoeker spreekt zich dus tegen waar zij nu melding maakt van *“contact met zijn thuisland”*. Daarenboven staat verzoeker deze bewering niet.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het gehoor van 25 juni 2013 geenszins verwees naar *“mediaberichten”*. De verwerende partij kan dan ook gevolgd worden waar deze stelt dat de kritiek van verzoeker elke relevantie mist.

Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad besluit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld om zijn vierde asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.10. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (4 november 1950) waarborgt in artikel 8 het recht op een gezinsleven.

Deze fundamentele bepaling wordt geschonden door de bestreden beslissing.

Immers, indien verzoeker uitgewezen zou worden en terug dient te keren naar zijn thuisland, wordt hij gescheiden van zijn echtgenote, S.B., welke eveneens op 21-06-2013 een asielaanvraag indiende en wiens asielaanvraag wel ten gronde onderzocht zal worden, (stuk 2) Zij werd op 11-07-2013 verhoord op het CGVS, doch er werd nog geen beslissing genomen.

Verzoeker riskeert dus dat hij zijn echtgenote alleen in België dient achter te laten.

Bijgevolg is ook art. 8 EVRM geschonden, waardoor het derde middel eveneens gegrond is.”

2.11. Verzoeker vreest bij uitwijzing gescheiden te worden van zijn echtgenote S.B. Verzoeker wijst erop dat S.B. een asielaanvraag heeft ingediend en dat daaromtrent nog geen beslissing werd genomen.

De Raad stelt evenwel vast dat uit het administratief dossier blijkt dat omtrent de asielaanvraag van S.B., eveneens ingediend op 21 juni 2013, door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 juli 2013 een beslissing werd genomen houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag op basis van artikel 57/6/1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Nu blijkt dat zowel verzoekers asielaanvraag als deze van zijn echtgenote niet in overweging werd genomen, maakt verzoeker dus niet aannemelijk dat hij gescheiden zal worden van zijn echtgenote of haar alleen in België dient achter te laten. Verzoekers middel mist feitelijke grondslag.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in casu niet aangetoond.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

M. MAES